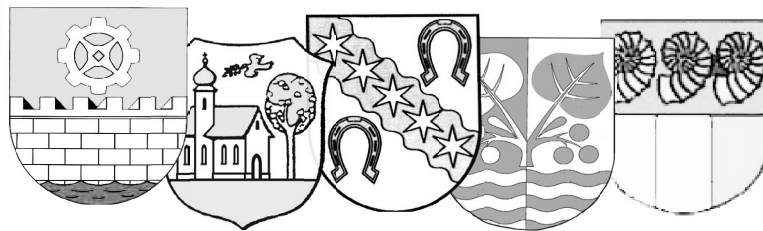

NOVINY

Měsíčník správního obvodu pro území
Radotína, Zbraslavi, Velké Chuchle, Lipenců, Lochkova

PRAHY 16

Slovo starosty

Vážený čtenáři, dostává se mi té příležitosti, ale hlavně ctí, že k Vám v této rubrice mohu promluvit poprvé jako k občanům Evropské unie. Píší tento článek v předvečer našeho vstupu do tohoto společenství, je pátek 30. dubna 2004 a jsme suverénní Česká republika. Jak na tom budeme zítra, v sobotu 1. května? Bude to o mnoho jiné? A když ano, tak v čem? Národ je v těchto otázkách rozpolcen. Náš vstup do EU má své přesvědčené zastánce i neméně přesvědčené odpůrce. Elity národa, jak se to ostatně Čechům stává často, v rozhodující chvíli zklamaly. Ať ty, které tam svůj národ zavést chtěly, tak ty, které ho před takovou věcí chtěly ochránit. Ti první proto, že nedovedli správně a jasně formulovat zásadní přednosti tohoto kroku zasazené do rámce současné, minulé a hlavně budoucí historie našeho kontinentu a potažmo celého světa. Namísto toho se jejich argumentace scvrkla na ubohé přetřásání každého eura, které bychom snad mohli od někoho dostat, jako by v tom byl hlavní smysl našeho vstupu. Ti druzí, odpůrci, nenašli dost statečnosti k tomu, aby přiznali, že to hlavní, co jim na celé věci vadí, je to, že chtějí nechtě přece jen budou muset v EU respektovat poněkud slušnější pravidla hry než ta, která si obratně stihli, i za tak krátkou dobu, která uběhla od sametové revoluce, vytvořit a přizpůsobit především k obrazu svému. Schizofrenní přístup prezidenta, který sice svou zemi

pokračování v pravém sloupci

Jsme součástí velké evropské rodiny- Evropské unie

Tak jsme tedy v Evropské unii. Někdo do ní vstoupil rázně pravou nohou, někdo do ní vešel s určitými rozpaky. Tak už to bývá. V každém případě jsme tam, to je neoddiskutovatelný fakt, se kterým se musí každý vypořádat sám. Okolo Evropské unie se v poslední době napsalo mnoho a ještě mnoho se napíše. Většina z nás však informacím o EU nevěnovala potřebnou pozornost a teprve nyní ji asi začneme poznávat skutečně hlouběji. S Evropskou unií se nyní musíme naučit žít. Proto si o ní něco zjednodušeně a velmi stručně povíme. Impuls k evropské integraci byl dán vývojem našeho kontinentu zejména v období druhé světové války a těsně po ní jako snaha o vytvoření trvalého míru a hospodářské prosperity. Základními kroky bylo vytvoření Evropského společenství uhlí a oceli v roce 1952 a Evropského společenství pro atomovou energii souběžně s Evropským hospodářským společenstvím v roce 1957. Další kroky v podobě různých smluv následovaly relativně rychle a za zhruba 50 let dospěla EU do dnešní podoby, kdy čítá 25 členských států: Francie, Německo, Itálie, Belgie, Nizozemí, Lucembursko - 1957, Dánsko, Velká Británie, Irsko - 1973, Řecko - 1981, Španělsko, Portugalsko - 1986, Rakousko, Švédsko, Finsko - 1995 a nově Malta, Kypr, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Maďarsko, Polsko, Slovinsko, Slovensko, Česká republika - 2004. Existence unie se opírá o tři takzvané společné pilíře: Evropské společenství (hospodářství a vnitřní politika), SZBP (společná zahraniční politika, bezpečnost, lidská práva) a Vnitro a justice (kriminalita, drogy, hraniční kontrola). Vrcholným orgánem EU je Evropská rada (hlavy členských států). Dalšími orgány jsou Evropský parlament (schvaluje a kontroluje rozpočet a podílí se na legislativě

EU), Rada EU (složena z rezortních ministrů členských států, výkonná a zákonodárná pravomoc), Evropská komise (pracovní orgán, navrhovatel zákonů, vykonavatel rozpočtů a programů EU), Soudní dvůr (řeší spory v legislativě EU), Účetní dvůr (příjmy a výdaje EU). Uvedený přehled je opravdu asi tou nejzákladnější informací. Leč ta pro běžného našince není nejpodstatnější. Běžného občana totiž nejvíce zajímá, jak se mu bude v unii žít. Zda se zlepší jeho životní úroveň. Jaký bude mít EU dopad na naše vnitřní hospodářství, zemědělství, kulturu, životní prostředí. Jak se bude moci pohybovat po ostatních státech, jak v nich bude moci pracovat, vzdělávat se. Co, kde a za kolik si něco koupí. Zda mu EU zaručí jistotu bezpečnosti, spravedlnost a další a další věci. Odpověď mu ale ukáže

až čas. V této chvíli stojíme na prahu nového dění. Vstup do EU byl pro ČR bezesporu nutností, bez níž bychom přešlapovali na místě nebo se i někam vraceli. A zkušenosti jiných států, jako například Řecka nebo Portugalska, jsou vesměs pozitivní.

Věřme, že i nás čeká po pár hrbolech příjemná cesta.

Pavel Čornej

Statistický přehled o obyvatelstvu Prahy 16

V minulém čísle jsme se seznámili se statistickými výsledky posledního sčítání lidu, domů a bytů v MČ Praha - Lochkov. Dnes zaměříme pozornost na některé zajímavé ukazatele u populace žijící v MČ Praha - Lipence.

K 1.3.2001 bylo v městské části Praha - Lipence 1531 obyvatel, z toho 763 mužů a 768 žen. Osob s trvalým pobytem v této MČ bylo 1507 a cizích státních příslušníků s dlouhodobým pobytem 24. Při sčítáních jsou zjišťovány i osoby, které se k datu sčítání nacházely na daném území krátkodobě. V tomto případě byly takto sečteny pouze 2 osoby. Početní stav obyvatel se v městské části dlouhodobě postupně zvyšoval (viz

graf). Nelze mluvit o každoročních pravidelných přírůstcích, ale v roce 2001 zde byl dosud nejvyšší počet obyvatel, který znamená téměř 50% nárůst od roku 1921. Větší část obyvatelstva městské části je soustředěna spíše v Lipencích (637 obyv./192 ha rozloha) a Lipanech (769 obyv./237 ha). V Dolních Černošicích je počet obyvatel menší (125 obyvatel/392 ha) a vzhledem k poměrně velké rozloze lokality je i hustota obyvatel nižší než u ostatních dvou.

Výrazně nižší v populaci MČ Praha - Lipence oproti běžné míře charakteristické zejména pro větší městské části, ale i pro Prahu celkem, je převaha žen. Podíl žen jen minimálně překročil polovinu - 50,2%. Na

pokračování na 2. straně

Slovo starosty, pokračování

ke vstupu nejdříve přihlásil, pak dokonce již v jiné funkci podepsal smlouvu o přistoupení, ale po celou dobu před vstupem varoval a před referendem nedokázal dát národu jasně najevo, co by měl vlastně udělat, je toho tragikomickým příkladem. Češi se museli proto spolehnout sami na sebe, a když už jim chyběly informace, tedy na svou intuici. V referendu volila většina ANO. Země tedy, nikým nenucena, do EU vstoupila. Stojí minimálně za zmínku, že občané všech starých členských zemí s naším vstupem souhlasili. Měl by jim za to patřit dík, který asi nikdo příliš nahlas nevypravil. Pokud si ale uvědomíme, že jejich pocity při tom mohly být asi podobné, jako kdybychom my teď hlasovali o našem spojení s Ukrajinou, pak se mi zdá, že nás poctili důvěrou téměř mimořádnou. V EU tedy jsme, za hlasitého potlesku jedněch a skřipění zubů druhých. Co nám budoucnost přinese doopravdy, na to si musíme všichni počkat. Rozhodně si ale můžeme říci, že jsme se stali součástí rodiny, kde vůbec nepadá v úvahu, aby jeden s druhým řešil své spory vojenskou silou, tedy válkou. To by pro nás a naši středoevropskou historickou zkušenost mělo být povzbudivé. Dále jsme součástí celku, který patří k nejrozvinutějším částem tohoto světa a je respektován svým okolím jak pro svou kulturní, tak také politickou a vojenskou vyspělost. Druhý důvod ke klidu. Po téměř 60 letech jsme v jiné zájmové sféře, než je zájem jakékoliv totalitní země, a že jich na světě ještě pár zbývá. To nejen že není k zahazení, ale při zamyšlení se nad naší velmi nedávnou minulostí se to zdá být téměř neuvěřitelné. Rozvíjet zde úvahy nad vzájemnou konkurencí světadílů v globalizované ekonomice by už bylo příliš nad rámec tohoto článku. Přesto si myslím, že i zde zmíněné důvody jsou zatraceně dobrými pro to, nebýt z našeho členství deprimován. To, že problémy budou, to je zřejmé. Ale ony by byly stejné, jenže jiné a možná i bez možnosti být vyřešeny. Přeji Vám všem, aby Vám euroobčanství přišlo k chuti, třeba někde v létě u moře v Itálii, kam pojedete jen s občankou, bez tzv. devizového příslibu a posudku několika politruků a uličních důvěrníků o tom, že je na Vás a na Vaši věrnost spolehnouti.

**Ing. Jiří Rendl, starosta
MČ Praha - Lochkov**